

РЕШЕНИЕ

№ 2067

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11587** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

роизводството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Е. П. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП № 2896/29.10.2021 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на процесуалните правила за издаването ѝ. При съставянето на акта за установяване на административно нарушение били допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като липсвала правната квалификация на нарушението. Този порок при съставянето на АУАН се отразявал и на оспорваната заповед за прилагане на ПАМ. Липсвали фактически основания за налагането ѝ. Жалбоподателят твърди, че не са налице материалноправните предпоставки за налагането на ПАМ. Твърди се, че полицейският орган е следвало да изчака резултатите от изследването на кръвната проба и съобразно тях да се предприемат и последващите действия, включително и издаване на заповед като процесната. Поддържа се становище за липса на мотиви в оспорената заповед. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответникът по жалбата – К. А. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“

при СДВР, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 29.10.2021 г. лично на жалбоподателя.

В заповедта е посочено, че на 29.10.2021 г. жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М.“ с табели с регистрационен номер СВ 8754 СВ, като при извършена проверка същият отказал да бъде проверен за употреба на алкохол с техническо средство, за което е съставен АУАН бл. № 043848/19.10.2021 г. От съдържанието на съставения АУАН се установява, че на посочената дата, около 00:30 ч. в [населено място], жалбоподателят е управлявал посочения лек автомобил по бул. П. В., с посока от бул. Царица Й., към бул. С., собственост на О. С. О., и на кръстовището с ул. Ал. С. жалбоподателят не се подчинил и не спрял на подаден светлинен и звуков сигнал на екип на криминална полиция при 09 РУ – СДВР. В последствие жалбоподателят е бил спрял и установен на [улица], бензиностанция „И. С.“ и категорично отказал да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер А. за употреба на алкохол и отказал да бъде проверен с техническо средство D. Т. 5000 с номер А. 0001 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Бил е издаден талон за медицинско изследване № 107030 за ВМА. Актът е подписан без възражения.

С процесната заповед е отнето временно свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 20/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са

посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. В тази връзка възражението за нищожност на заповедта поради липса на материална компетентност на издателя ѝ, се явява неоснователно. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Неизписването на срока, който в случая е законоустановен (до решаване на въпроса за отговорността) не следва да се приеме за процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на адресата на заповедта. Приложението на ПАМ е обусловено от решаването на въпроса за отговорността по отношение извършените нарушения, като е предвидено, че този срок не може да бъде по-дълъг от 18 месеца.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС. Неоснователни са възраженията, касаещи съдържанието на АУАН, тъй като видно от приложения препис са посочени нарушените разпоредби, а въпросът за неговата законосъобразност не е предмет на настоящото производство. Следва да се посочи, че съставеният АУАН е част от административната преписка, поради което дори да има някакъв пропуск в обстоятелствената част на ЗПАМ, то същия е преодолян чрез представянето на административната преписка. Следва да се отбележи приетото в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, че „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 зап, в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Конкретната фактическа обстановка подробно е изложена в приложения АУАН и изготвената докладна записка, същите са приложени в административната преписка, а издателя на ЗПАМ се е позовал на тях. Ето защо съдът намира, че при издаване на ЗПАМ не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените,

обулавящи отмяната на оспорената заповед на формално основание.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая няма доказателства водачът да се е явил за даване на кръвна проба, и в хода на съдебното производство не са представени доказателства, че е извършвано изследване на кръвта, за употреба на наркотични вещества, което да обуслови приложимостта на именно тези резултати. Приложимостта на тези резултати обаче не влияе върху съставомерността на извършеното нарушение, тъй като законодателят е въздигнал в самостоятелен състав на нарушение именно отказът да бъде тестван водачът. Последващо медицинско изследване може единствено да потвърди или опровергае отчетения резултат, по арг. от чл. 171, т. 1, „б“ in fine ЗДвП, но няма отношение към съставомерността на нарушението, чието изпълнително деяние се проявява в бездействие – отказ да бъде тестван водача с техническо средство.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото безспорно се установи, че на 29.10.2021 г. жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М.“ с табели с регистрационен номер СВ 8754 СВ, като при извършена проверка същият отказал да бъде проверен за употреба на алкохол с техническо средство, за което е съставен АУАН бл. № 043848/19.10.2021 г. Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел „ПП“, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП предвижда, че когато водачът откаже да бъде тестван за употреба на алкохол, следва да се приложи същата ПАМ като процесната. Не е налице твърдяното в жалбата противоречие с материалноправните разпоредби.

Сочените в жалбата разминавания по отношение часа на нарушението не променят този извод. Видно е, че в АУАН е посочено кога жалбоподателят управлявал лекия автомобил е бил възприет от органите на полицията и не се е подчинил на разпореждането да спре, докато в талона за медицинско изследване, който обективно е издаден на един по-късен етап, когато водачът е бил установен, то в него ще бъде отбелязан друг час – изрично е посочено, че проверката е започнала в 01.45 часа, а в 0:30 часа на същата дата е управлявал процесния автомобил на посоченото в АУАН място, не е спрял при даден сигнал за това и едва по-късно – в 01:45 е бил установен на бензиностанция И. спийд.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се

прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. С отнемане на свидетелството за управление на МПС жалбоподателят фактически ще бъде лишен от правото да управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му. Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗППАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора неоснователна се явява и претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването Е. П. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП № 2896/29.10.2021 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: